

Violència blavera a València

Amb impunitat total, i, pitjor encara, de tant en tant de connivència amb les forces de l'ordre públic, els mateixos individus, mil i una voltes identificats, atempten i ataquen tot allò que consideren «catalanista». És una vella violència, el darrer senyal de la qual va quedar marcat l'últim 25 d'Abril

J. FRANQUET

Els agredits a la Seu de València, el passat 28 d'abril, quan grups blaveros i d'extrema dreta atacaren un acte cultural, no poden oblidar fàcilment les escenes que visqueren, els insults que van rebre i els colps. Molts d'ells són xiquets, que guardaran molt de temps en la memòria els rostres dels qui els deien «fills de puta», «malparits», «venuts» i coses per l'estil.

Molts no ho acabaven d'entendre. És difícil saber si tres xiquets que van veure com pegaven al seu pare ho acabaran d'entendre mai. El que resulta evident és que aquests xiquets han vist, cara a cara, potser per primera vegada en la vida, el rostre del feixisme.

Afortunadament, alguns dels agredits han perdut la por i han parlat, en una sèrie d'escrits, molts dels quals han estat presentats al jutjat o en la delegació del govern, a Valèn-

cia, i als quals EL TEMPS ha tingut accés.

Un matí blau

A la catedral, diuen dos estudiants de 3r de BUP de l'Institut Isabel de Villena, «hi havia un grup de gent reunida que parlava en veu alta i sense respectar el lloc on es trobaven. Més que un lloc de recolliment i de respecte, semblava la seu d'un partit polític».

Un dels provocadors

Un gest poc elegant d'una blavera, entre un grup dels seus, a la porta barroca de la Seu

No és aquesta l'opinió del degà de la catedral, Joaquin Mestre, que estigué tot el diumenge en el temple: «no hi hagué ningú que impedís l'entrada, no vaig advertir la més mínima nota de violència». Més encara, ha dit que no sentí els crits del fotògraf de premsa Manuel Molines, quan era apallissat (té fissura en una vèrtebra): «és absolutament fals, no vaig sentir res, no es va produir el més mínim desordre».

En realitat, Joaquin Mestre (antic secretari particular de l'arquebisbe Olaechea) fou el primer que tingué notícia del fet que Acció Cultural volia visitar la tomba d'Ausiàs Marc. Un membre de l'entitat el visità i, en preguntar-li si entenia el valencià, se sentí molt sorprès com Mestre responia «haré un esfuerzo», malgrat ser valencià i fill d'Alcanalí, on la caste-

llanització ha estat sempre irrellevant.

L'advocat Vicent Àlvarez ha denunciat que va veure com colpejaven un jove, tot dient-li «nazi i catalanista», i com un jove membre del grup agressor intentà barrar-li el pas a la catedral.

Un professor, Robert Estela, ha denunciat com ell i els seus alumnes d'EGB (12 i 13 anys) foren molestats físicament i insultats en el mateix lloc. També, «la passivitat i el poc esperit de col·laboració de les Forces de Seguretat de l'Estat».

Una altra professora, de Beniparrell (l'Horta), ha informat en el mateix sentit. Va veure com una colla d'individus «vingueren desorbitats cap als xiquets i els llevaren d'un colp de mà la gorreta que portaven (amb els colors de la senyera) i un

grapat de fitxes i informació». Els deien que «no feren cas dels mestres, perquè eren catalans».

Una professora de l'Institut de Batxillerat d'Alaquàs és testimoni que «a la tomba d'Ausiàs Marc es va fer una muralla humana», per tal d'impedir-los la visita. En eixir de la catedral —diu— «un gran grup de persones ens va assaltar, ens arrancaren les carpetes que dúiem a les mans i ens les trencaren, mentre ens insultaven».

A un veí de Polinyà (la Ribera Baixa), li van impedir d'entrar a la Seu un grup d'exaltats, que l'insultaren i li pegaren.

Per la seua part, una mestra d'un col·legi de Cullera va veure com una alumna seua fou maltractada i colpejada per portar una carpeta amb fitxes sobre els monuments històrics a visitar durant la passejada cultural. També, com el seu fill de nou anys era colpejat i ella era expulsada del recinte sagrat al crit de «catalanista, cerda, vete a Catalunya».

Una xiqueta de 16 anys, que feia de monitora, fou bufetejada i insultava, i fou testimoni d'altres actes de violència. «Vaig poder veure —diu— eixir de la catedral un matrimoni amb tres fills plorant; al pare, li havien pegat».

Un estudiant castellonenc ha denunciat que fou arrapat en tot un braç, que li arrancaren grapats de cabell i que li clavaren una ungla al cap, que hi quedà clavada i es trencà per la força del colp.

De vesprada, més

M. C. I. participava en la manifestació de la vesprada i, a l'altura de la porta del Miquelet, va veure com un grup de provocadors insultaven i agredien els participants de la marxa. Començà a fer-ne fotos. Els manifestants contestaren a l'agressió fent córrer els provocadors cap a la zona de la cafeteria Kansas, d'on isqué en aquell moment un grup de policies que carregà contra els manifestants, fins que arribaren de nou al carrer del Miquelet.

En aquell moment la policia la de-

tingué. Els provocadors, aleshores, s'adreçaren als policies dient-los «lleveu-li la màquina, que porta fotos nostres». Li demanaren l'acreditació de periodista i contestà que no en tenia, i llavors li demanaren el DNI i la càmera. Ella donà el DNI, però es nega a donar la càmera. La pujaren a un furgó que anava seguint la manifestació, fins que la baixaren a l'altura del Palau de les Corts, des d'on ella se'n tornà a la plaça de la Mare de Déu per si veia la gent que s'havia quedat enrere quan la detingueren.

Immediatament, l'assaltaren un grup de provocadors i li van donar forts puntellons per tot el cos. Aleshores, li furtaren la màquina. En aquell moment se li acostà un periodista (d'EL TEMPS) i l'acompanyà a convèncer un individu, que deia ser policia, per a recuperar la màquina. Quan anaren a demanar-li-la, un dels agressors estava a la seua vora. El policia li tornà la càmera i li preguntà si volia denunciar el fet, mentre tranquil·lament l'agressor se n'anava. Ella contestà ¿denunciar, qui?, si heu deixat anar-se'n l'agressor».